

Prediger 2

Septuaginta (LXX)

1 εἶπον ἐγώ ἐν καρδίᾳ μου δεῦρο δὴ πειράσω σε ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἵδε ἐν ἀγαθῷ καὶ ἵδοὺ καί γε τοῦτο ματαιότης

2 τῷ γέλωτι εἴπα πειροφορὰν καὶ τῇ εὐφροσύνῃ τί τοῦτο ποιεῖς

3 κατεσκεψάμην ἐν καρδίᾳ μου τοῦ ἔλκύσαι εἰς οἶνον τὴν σάρκα μου καὶ καρδίᾳ μου ὡδήγησεν ἐν σοφίᾳ καὶ τοῦ κρατῆσαι ἐπ' ἀφροσύνῃ ἔως οὗ ἵδω ποῖον τὸ ἀγαθὸν τοῖς υἱοῖς τοῦ ἀνθρώπου δὲ ποιήσουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν

4 ἐμεγάλυνα ποίημά μου φύκοδόμησά μοι οἴκους ἐφύτευσά μοι ἀμπελῶνας

5 ἐποίησά μοι κήπους καὶ παραδείσους καὶ ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς ἔνδιον πᾶν καρποῦ

6 ἐποίησά μοι κολυμβήθρας ὑδάτων τοῦ ποτίσαι ἀπ' αὐτῶν δρυμὸν βλαστῶντα ἔνδιον

7 ἐκτησάμην δούλους καὶ παιδίσκας καὶ οἰκογενεῖς ἐγένοντό μοι καὶ γε κτῆσις βουκολίου καὶ ποιμνίου πολλὴ ἐγένετο μοι ὑπὲρ πάντας τοὺς γενομένους ἐμπροσθέν μου ἐν ιερουσαλημ

8 συνήγαγόν μοι καὶ γε ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ περιουσιασμὸν βασιλέων καὶ τῶν χωρῶν ἐποίησά μοι ἄδοντας καὶ ἀιδούσας καὶ ἐντρυφήματα νίῶν τοῦ ἀνθρώπου οἰνοχόον καὶ οἰνοχόας

9 καὶ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα παρὰ πάντας τοὺς γενομένους ἐμπροσθέν μου ἐν ιερουσαλημ καὶ γε σοφία μου ἐστάθη μοι

10 καὶ πᾶν δὲ ἦτησαν οἵ διφθαλμοί μου οὐχ ὑφεῖλον ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπεκάλυσα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ πάσης εὐφροσύνης διτι καρδία μου εὐφράνθη ἐν παντὶ μόχθῳ μου καὶ τοῦτο ἐγένετο μερίς μου ἀπὸ παντὸς μόχθου μου

11 καὶ ἐπέβλεψα ἐγώ ἐν πᾶσιν ποιήμασίν μου οἵς ἐποίησαν αἱ χεῖρές μου καὶ ἐν μόχθῳ φῦ ἐμόχθησα τοῦ ποιεῖν καὶ ἵδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος καὶ οὐκ ἔστιν περισσεία ὑπὸ τὸν ἥλιον

12 καὶ ἐπέβλεψα ἐγώ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ πειροφορὰν καὶ ἀφροσύνην διτι τίς δὲ ἀνθρωπος δις ἐπελεύσεται ὁπίσω τῆς βουλῆς τὰ ὄσα ἐποίησεν αὐτήν

13 καὶ εἶδον ἐγώ διτι ἔστιν περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην ὡς περισσεία τοῦ φωτὸς ὑπὲρ τὸ σκότος

14 τοῦ σοφοῦ οἵ διφθαλμοί αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκότει πορεύεται καὶ ἔγνων καὶ γε ἐγώ διτι συνάντημα ἐν συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς

15 καὶ εἶπα ἐγώ ἐν καρδίᾳ μου ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καὶ γε ἐμοὶ συναντήσεται μοι καὶ ἵνα τί ἐσοφισάμην ἐγώ τότε περισσὸν ἐλάλησα ἐν καρδίᾳ μου διότι ἄφρων ἐκ περισσεύματος λαλεῖ διτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης

16 διτι οὐκ ἔστιν μνήμη τοῦ σοφοῦ μετὰ τοῦ ἄφρονος εἰς αἰῶνα καθότι ἥδη αἱ ἡμέραι αἱ ἐρχόμεναι τὰ πάντα ἐπελήσθη καὶ πῶς ἀποθανεῖται ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἄφρονος

17 καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν ὅτι πονηρὸν ἐπ' ἐμὲ τὸ ποίημα τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅτι τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαιρεσις πνεύματος

18 καὶ ἐμίσησα ἐγὼ σὺν πάντα μόχθον μου ὃν ἐγὼ μοχθῶ ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅτι ἀφίω αὐτὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ γινομένῳ μετ' ἐμέ

19 καὶ τίς οἶδεν εἰ σοφὸς ἔσται ἦ ἄφρων καὶ ἔξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου ᾧ ἐμόχθησα καὶ ᾧ ἐσοφισάμην ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ γε τοῦτο ματαιότης

20 καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ τοῦ ἀποτάξασθαι τῇ καρδίᾳ μου ἐπὶ παντὶ τῷ μόχθῳ ᾧ ἐμόχθησα ὑπὸ τὸν ἥλιον

21 ὅτι ἔστιν ἄνθρωπος οὗ μόχθος αὐτοῦ ἐν σοφίᾳ καὶ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀνδρείᾳ καὶ ἄνθρωπος ὃς οὐκ ἐμόχθησεν ἐν αὐτῷ δώσει αὐτῷ μερίδα αὐτοῦ καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ πονηρία μεγάλη

22 ὅτι τί γίνεται τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ καὶ ἐν προαιρέσει καρδίας αὐτοῦ ᾧ αὐτὸς μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον

23 ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἀλγημάτων καὶ θυμοῦ περισπασμὸς αὐτοῦ καὶ γε ἐν νυκτὶ οὐ κοιμᾶται ἡ καρδία αὐτοῦ καὶ γε τοῦτο ματαιότης ἔστιν

24 οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἐν ἀνθρώπῳ ὃ φάγεται καὶ ὃ πίεται καὶ ὃ δειξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτοῦ καὶ γε τοῦτο εἴδον ἐγὼ ὅτι ἀπὸ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἔστιν

25 ὅτι τίς φάγεται καὶ τίς φείσεται πάρεξ αὐτοῦ

26 ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου αὐτοῦ ἔδωκεν σοφίαν καὶ γνῶσιν καὶ εὐφροσύνην καὶ τῷ ἀμαρτάνοντι ἔδωκεν περισπασμὸν τοῦ προσθεῖναι καὶ τοῦ συναγαγεῖν τοῦ δοῦναι τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαιρεσις πνεύματος